

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 17/3/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 015: Tích công bồi đức là việc quan trọng

Trong nhân gian hễ có được một việc gì đó hanh thông hoặc may mắn thì người ta liền cho rằng: “*Người đó có phước! Ông bà nhà đó có phước!*”. Quả thật, phước báu là chủ đạo, định đoạt cuộc sống đời này và đời vị lai của chúng ta. Bởi vậy, người nhân gian thường nói: “*Người sống nhờ phước*”. Tiền định nghĩa là phước báu trong vận mệnh sẽ định đoạt cuộc sống của chúng ta, chứ không phải là ông trời hay một vị Phật, vị Bồ Tát nào. Vậy tại sao chúng ta không ngày ngày tích cực tạo phước mà lại tạo ác?

Trong Tịnh Nghiệp Tam Phước, Phật chỉ ra phương pháp để hành giả tu hành tu tích phước báu, lấy việc tu tích phước báu là việc trước tiên. Trong Kinh của Tịnh Độ có khẳng định rằng: “*Đâu phải thiện căn phước đức, nhân duyên ít mà được sinh sang nước kia*”, do đó tích công bồi đức là việc vô cùng quan trọng. Chúng ta không cần khắc ý, phan duyên mà chỉ cần ngày ngày y theo lời giáo huấn của Phật mà làm thì chính là đang tích công bồi đức.

Phước thứ nhất trong Tịnh Nghiệp Tam phước, Phật dạy chúng ta việc làm đầu tiên để tích phước là hiếu thảo với cha mẹ. Trong Hiếu Kinh nói rằng một người sinh ra đời mà không được gặp Phật nhưng lại có thể hiếu thảo, phụng dưỡng, thờ cúng cha mẹ thì người đó nhất định được sanh về cõi lành. Như vậy, chưa cần phải tu tập gì mà chỉ cần hiếu dưỡng là đã được về đường lành.

Việc làm thứ hai để tu phước là phụng sự sư trưởng, có nghĩa là y giáo phụng hành chứ không phải ngày ngày dâng cơm nước, món ngon vật lạ hay đốt lưong bóp chân bóp tay mới là phụng dưỡng. Tuy vậy, đã là người học trò, người con có tâm hiếu, tâm kính thì vẫn phải biết làm, biết cách chăm sóc trưởng bối, sư trưởng.

Việc làm thứ ba là từ tâm bất sát, không tùy tiện sát hại chúng sanh. Chúng sanh không đáng phải chết, chúng chỉ đi tìm một chút thức ăn cho một bữa ăn hay con muỗi đến chỉ là chích một chút là đi ngay, chúng không có túi để cất chứa. Điều này hoàn toàn khác với con người bởi họ luôn để dành cho ngày mai, tháng sau, năm sau, thậm chí cho kiếp sau. Tích chứa nhiều quá đến kiếp sau chưa chắc được làm người mà phải làm một con mọt, con mối, con chuột để sử dụng những khoản tích chứa đó.

Tiếp theo là tu “*Thập Thiện Nghiệp*” chính là tích công bồi đức thiết thực nhất. Mọi việc làm thiện phải trên nền tảng của ba nghiệp thanh tịnh thì mới là tích công bồi đức. Nếu không trên ba nghiệp “*thân khẩu ý*” thanh tịnh, thân vẫn “*sát đạo tâm*”, miệng

vẫn “*nói dối, nói lời đôi chiều, nói lời hung dữ, nói lời thù ghét*” hay ý vẫn “*tham sân si*” thì việc thiện mình làm không phải là thiện, chẳng những không mang lại lợi ích mà còn phương hại đến chúng sanh.

Do đó, Phật vô cùng từ bi xây dựng cho chúng ta nền tảng vững chắc để chúng ta dần dần bước vào Thánh đạo. Phật không dạy chúng ta một cách hời hợt mà là cắm gốc chắc chắn. Còn Ma đạo sẽ dạy chúng ta không có nền tảng, làm chúng ta tăng trưởng “*tham sân si*”, tăng trưởng ảo danh ảo vọng, tăng thêm “*tự tư tự lợi*”, chìm đắm trong năm dục. Bất kỳ ai dạy người khác, giúp người khác thỏa mãn tập khí phiền não như thế cũng là để người đó thỏa mãn bá đồ cá nhân. Người học Phật một cách nghiêm túc mới nhận ra, còn người học hời hợt sẽ không nhận ra điều này.

Tích công bồi đức phải được xây dựng trên 10 thiện. Xa rời 10 thiện mà làm việc, mà đối nhân xử thế tiếp vật, mà hành động tạo tác thì không thể tích công bồi đức được, không phải là Thánh đạo mà là Ma đạo. Hòa Thượng từng dạy rằng ngày ngày, từng giây từng phút, người có thể an trú tâm mình trong Thập thiện mới là người chân thật học Phật. Rời xa Thập thiện để làm việc thiện thì bề ngoài hình thức là thiện nhưng bên trong tâm người đó không phải là chân thiện, mà là đang mưu cầu một bá đồ nào đó. Do đó, mọi việc làm của chúng ta phải được xây dựng trên ba nghiệp thuần thiện, thuần tịnh. Nếu không phản tỉnh việc này, chúng ta sẽ lạc vào tư duy cho rằng mình đang tích công bồi đức.

Khi chân thật tích công bồi đức thì trong mạng sẽ có phước báu và công đức. Phước báu giúp con người có đời sống hanh thông, như thể có sự an bài. Một lần, tôi đi công tác gần nửa tháng mới về, nên ở nhà không còn chút thức ăn nào, rau dại cũng không có, mỳ thì hết, gạo thì mốc, tôi khởi niệm là “*Hôm nay mình không có gì ăn!*” Trong lúc tôi đang loay hoay dọn dẹp thì có người trông rất lạ, không hề quen biết, đã mang một túi bí ngòi đến tặng cho tôi. Tôi rất ngạc nhiên vì sao người này lại biết tôi đang không có gì ăn! Tôi nghĩ hoài không ra, chắc chắn là có sự gia trì. Họ có thể không biết nhưng long thiên thiện thần biết, chúng sanh ở các tầng không gian khác đều biết. Trong thời gian tôi phiên dịch đĩa của Hòa Thượng, tôi rất cần một chiếc tai nghe thì em tôi mang đến cho tôi một chiếc. Tuy chiếc tai nghe không đắt tiền nhưng đã giúp tôi thu âm rất nhiều bài giảng của Hòa Thượng. Rõ ràng là long thiên thiện thần biết chuyện, biết nhu cầu của chúng ta đang vì lợi ích chúng sanh.

Chúng ta hiện tại có rất nhiều các công việc để tích công bồi đức như làm rau, làm đậu cúng dường cho mọi người. Hôm qua, tôi nhận được một thùng đậu phụ nên trên đường trở về nhà là đã tặng cho mọi người. Ngay sáng nay, tôi đã khởi ý niệm tặng đậu phụ và cắt rau tặng tiếp cho mọi người. Đây là ý niệm thiện, là chân thiện vì hoàn toàn không có tư lợi.

Hòa Thượng nói: “***Người thế gian trong mạng có tài khó thì không luận là kinh doanh nghề nghiệp gì thì đều sẽ phát tài. Hai người làm chung một nghề, bạn kinh***

doanh thì bạn phát tài, người ta kinh doanh giống như bạn thì người ta bị phá sản hoặc ngược lại người ta thì phát tài còn bạn thì phá sản. Là vì sao? Vì trong mạng không có tài khó.

“Người xưa đã nói “Trong mạng có nhất định có, trong mạng không cũng đừng nên cưỡng cầu”. Người thế gian không tin hiểu đạo lý này cho nên họ hàm hồ cho rằng đó là mê tín. Còn chúng ta đã hiểu đạo lý này nên chúng ta thật tin, thật làm vì đây là chân tướng sự thật không thể sai được. Nếu trong mạng bạn không có mà cố cưỡng cầu thì cầu cũng không được. Nếu trong mạng của bạn có thì dù cho bạn từ chối, không tiếp nhận thì nó cũng không mất.

“Nếu trong mạng của bạn có mà bị người khác phá hoại, chiếm đoạt vậy thì, nếu họ phá hoại được, chiếm đoạt được thì những thứ bạn bị phá hoại, bị chiếm đoạt là do trong mạng của bạn không có thứ đó. Việc này chúng ta nhất định phải thấu hiểu cho rõ, bất cứ một người nào cũng không thể phá hoại được, không thể cướp lấy của bạn được. Nếu bị người ta lấy được, phá hoại được tức là trong mạng của bạn không có.

“Người học Phật hiểu được nhân duyên quả báo, vậy thì không có một ý niệm cưỡng cầu. Trong mạng có thì nhất định có, trong mạng không mà bạn cầu lại có được, thì vẫn là trong mạng của bạn có. Trong mạng của bạn có mà bạn cưỡng cầu, dùng mọi thủ đoạn để lấy bằng được thì thật là tổn công oan uổng. Người hiểu rõ đạo lý này, ngày ngày tích công bồi đức thì tốt.”

Trong mạng không có tài khó hay là không có phước báu thì dù kinh doanh ngành nghề gì hay thậm chí được ai đó giao cho cả một ngân hàng đang phát triển thì chỉ ba tháng là ngân hàng đó sụp đổ. Nếu trong mạng không có mà cưỡng cầu thì tạo nghiệp mà cầu cũng không được. Phước đã không có lại còn tạo thêm nghiệp thì tổn thêm phước, đời sống thêm càng thêm thảm hơn.

Ông bà chúng ta từng dạy đạo lý này nhưng nhiều người lại cho rằng đó là mê tín. Tuy nhiên, mỗi chúng ta khi ở độ tuổi 50, 60, 70 chắc chắn đã có sự thể hội sâu sắc rằng “*người sống được nhờ phước*”. Giới trẻ hoặc người có một chút tài năng thường không tin việc này đến khi già mới nhận ra thì e sẽ không còn kịp, không đủ thời gian bù đắp. Trong mạng không có mà con người cố cưỡng cầu thì sự cưỡng cầu đó khiến con người đau khổ, không thể vực dậy được, họ chỉ biết quay ra trách cha mẹ, người thân, bạn bè. Họ cho rằng mọi người xung quanh ruồng bỏ họ, họ chỉ biết oán trời trách người. Thực ra trong mạng của họ không có nên người khác muốn giúp cũng không giúp được.

Trong điển tích xưa thường có nhiều câu chuyện nói về phước báu. Ví dụ như câu chuyện cả làng bị mất trộm mà riêng nhà đó không bị mất trộm, đến khi quan phủ điều tra hỏi tên ăn trộm thì họ cho biết rằng khi đi ngang qua khu vực ấy, họ không nhìn thấy ngôi nhà đó. Đúng là long thiên, thiện thần che mắt.

Câu chuyện cho thấy trong mạng thật có thì dù người ta lấy cũng không lấy được, phá cũng không phá được. Một kẻ ăn trộm muốn lấy được của người thì trong mạng của kẻ ăn trộm phải có mới lấy được, nếu trong mạng không có thì vừa ăn trộm sẽ liền bị bắt. Có người đi cầu cúng và khi trở về thì anh ta trúng vé số, người khác nghe được liền bắt chước nhưng cả triệu người chỉ có một hoặc hai người trúng hợp, đó là khi nhân duyên phước báu đã đủ đầy, đã đến thời kỳ được hưởng.

Do đó, không nên cưỡng cầu, trong mạng có thì dùng cách hợp pháp là đạt được, không nên dùng thủ đoạn, như thế sẽ mất công oan uổng, tạo thêm nghiệp. Bạn cưỡng cầu mà đạt được thì đó là do nhân duyên đã đến, do trùng hợp mà có, là do trong mạng của bạn có. Chúng ta không cưỡng cầu mà chỉ cần công việc hợp tình hợp lý, hợp thời đại thì chúng ta cứ làm, *“Việc tốt cần làm nên làm, không công không đức”*.

Hòa Thượng tiếp lời: ***“Quả địa của Phật, Bồ Tát là do Phật, Bồ Tát tích lũy công đức mới thành tựu. Cái gì gọi là đức? Ngày ngày, chúng ta thường giữ tâm lợi ích chúng sanh, có thể xả mình vì người thì đây chính là đức. Trên Kinh Đại Thừa, Phật thường chỉ dạy rằng phải tu đại công đức, phải tích công bồi đức thì chúng ta mới có thành tựu, nhất là trong xã hội hiện đại, khi con người ta chìm đắm trong danh lợi, tham vọng. Cho nên chỉ có tu phước, tích lũy công đức mới chân thật bảo đảm cho chính mình. Người có phước thì cho dù ở nơi đâu họ đều an ổn. Vậy thì bạn phải nên biết tích công bồi đức là việc rất quan trọng!”***

Lời Phật Bồ Tát Thánh Hiền dạy chúng ta không bao giờ lỗi thời. Đa phần mọi người làm việc đều có “mình” bên trong, cho nên khởi tâm động niệm luôn làm chữ “mình” giảm thiểu, nhỏ ở mức không thấy đã là rất tốt. Nếu không thường xuyên kiểm soát, chữ “mình” sẽ lại nhanh chóng xuất hiện một cách rõ ràng. Người có phước sẽ an ổn, an toàn giữa những người không an ổn, không an toàn, vượt qua được chướng ngại một cách tự nhiên hoặc vừa gặp chướng ngại thì có quý nhân phù trợ. Có lần, tôi đến giảng ở nghĩa trang, tôi có nói đến vấn đề quý nhân phù trợ. Tôi khuyên mọi người rằng nếu muốn con cái mình đi xa gặp được quý nhân thì ở quê nhà, cha mẹ ông bà phải trở thành quý nhân, tích công bồi đức để con cái mình nhờ đó được hưởng./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!